

Šaliantės

Hannah Bonam-Young

Šalia tavęs

Iš anglų kalbos vertė

Renata Mailaitė

Sofoklis

VILNIUS, 2026

Versta iš:
Hannah Bonam-Young,
Next To You, 2022.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
integralios bibliotekų informacinės sistemos
(LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-444-638-2

Copyright © 2022 by Hannah Bonam-Young
© Renata Mailaitė, vertimas į lietuvių kalbą,
2026
© Derek Walls, dizainas, 2026
© Leidykla „Sofoklis“, 2026

*Šią knygą skiriu mums, verksniams. Tiems, kurie arba visai
nieko nejaučia, arba jaučia viską iškart. Tiems, kurie nori
gyventi nesiblaškydami. Ir savo senelei Loreinai –
ji mane išmokė, kad geriausioms istorijoms
publikos nereikia.*

AUTORĖS ŽODIS

„Kas yra patyręs giliausią sielvartą, geriausiai patiria ir aukščiausią laimę.“ – Aleksandras Diuma, „Grafas Montekristas“

„Šalia tavęs“ yra pasakojimas apie laimės paieškas po netekties. Todėl noriu įspėti, kad sielvartas šioje knygoje yra nuolat pasikartojanti tema.

Žinau, pačiam tai patyrus, skaityti apie mylimo žmogaus netektį gali būti sunku, tačiau viliosi – jei vis dėlto nuspręsite jos imtis, knyga prisidės prie jūsų gijimo.

Įspėjimai dėl turinio:

- Staigi vieno iš tėvų mirtis
- Mirtimi pasibaigianti autoavarija
- Potrauminio šoko sindromas, nerimo simptomai ir gydymas, agorafobija
- Detaliai aprašomos sekso scenos

PROLOGAS

DAR VALANDA, ir galėsiu eiti. Na, gal valanda ir trys minutės, kad nepasirodyčiau nemandagi. Vis dėlto Naujųjų vakarėlyje reikėtų bent jau sulaukti vidurnakčio. O po to – esu visiškai laisva.

Klojos butas dreba nuo žemų garsų, sklindančių iš muzikinio centro, kurį reikėtų pavadinti „Kaimynų košmaru“. Aš reklamuočiau jį būtent taip. Jei užsimerkiu, prieš akis net regiu reklamos dizainą.

Skamba man negirdėta muzika, o mano šlytų sukurptą grojaraštį išjungė apie dešimtą. Nuo tada TV ir kolonėlės groja kažkokį gyvai transliuojamą Naujųjų Metų žiburėlį iš Niu-jorko; šią akimirką didžėjus bando įaudrinti publiką pažadais, kad ateinantys metai bus geriausi iš visų.

Kurgi ne.

Iš Klojos ir Kareno vonios spintelės pasivagiu du plaukų segtukus ir pakėlusi nuo veido kirpčiukus juos prisėgu. Violetinis atspalvis jau blunka ir plaukų šaknys yra blyškiai rudos. Apsilankymą pas kirpėją prieš kelias savaites atšaukiau jau trečią kartą iš eilės. Tiesiog tai tikras vargas. Per toli nuo namų – vienintelės vietos, kur šiomis dienomis noriu būti.

Tuailete galėčiau slėptis amžinai, bet jis bute tik vienas ir esu tikra, kad už durų jau trypia eilė. Kiti svečiai turbūt nusprendė, kad baisiai apsikakojau.

Ne. Šitaip, mieli draugai, kvepia baimė.

Savipagalbos knygų krūvos siūlytų man skubiai imtis vertinimo. „Reikia prisikasti iki problemos šaknų“, – sakytų. Bet aš tiesiog tingiu. „Tegyvuoja baimė!“ – skelbiu. Juk tai ji padėjo žmonijai išlikti. Išgyvena stipriausi, o taip! Gali būti, kad *šiek tiek* padauginau.

Išeidama vos viršte neišvirstu iš tualetu į, priešingai nei tikėjausi, tuščią koridorių. Klojos ir Karenos draugų šlapimo pūsles – išpūdingos. Kada jie apskritai spėjo susirasti tiek draugų? Klojos bute, kurį kartu su ja ir kita mūsų geriausia drauge Emile kartu nuomojomės mokydamosi universitete, susispaudę gal dvidešimt žmonių.

Tada gyvenimas buvo paprastesnis. Visa, ką reikėjo daryti – savo saugiamo kambaryje atlikti namų darbus ir užduotis, tik retkarčiais išlendant gryno oro ir maisto. Iš studentų to ir tikimasi – kad bus užsidarę. Atsiskyrėliai. Vienišiai. Namisėdos. Visi šie epitetai sakomi meiliai, kol sulauki tam tikro amžiaus. Arba kol apsilankai pas tam tikrą gydytoją. O tada tai vadinasi agorafobija.

Agorafobija... man visad skambėdavo kaip išgalvota šalis Disnėjaus filme, pavyzdžiui, *Genovija*.

„Genovijos princesė“, – tarsteliu po nosim, iš šaldytuvo imdama dar vieną kokteilį su degtine. Jau penktas, jei skaičiuotu-me. Bet aš neskaičiuoju.

– Atsiprašau? – Man uždariant duris pasigirsta švelnus žemas balsas.

Suku link sraigtinių lofto laiptų, tikėdamasi rasti kokią laktą nuošaliau nuo kitų svečių. Kaip smalsi pelėda.

– Matyt, ne, – tas pats žemas balsas už manęs pataiko tiesiai į paširdžius. Atsisuku, ieškodama, iš kur sklinda.

Matytas vaikinai. Išvaizdus. Ir tikrai jau kažkur buvom susitikę. Man rodos, Karenos draugas ar bendradarbis. Kažkokiu dažnu vardu... Styvas. Ne. Džonas. Ne. Kevinas?

– Metas, – beda pirštu sau į krūtinę, kilstelėdamas antakį ir nutaisydamas mįslingą išraišką. Šiltai ir draugiškai šypsosi, tarsi klausytų ilgo juokelio, bet ne tokio, kuriuo šaipomasi iš tavęs. Šviesiai rudos akys spinduliuoja gerumą ir kaipmat mane nuramina. Tamsi jo barzda nelabai tvarkinga, bet vešli ir kiek pasišiaušus. Nosis – kampuota, tarsi iš akmens nukaldinta, o plaukai ilgesni už mano ir atmetinai suimti į kuoduką viršugalvyje.

Ir – *o dievulėliau* – jo lūpos. Taip ir norisi jose susirangyti.

– Aš – Leina. – Jo pusėn kilsteliu butelį ir pasisuku į tuos tris laiptelius, kuriais reikia palypėti. Apgraibomis delnu randu laiptus ir iškart nusileidžiu užpakaliu. Vėsus metalas paliečia nuogos odos ruoželį žemiau kelnaičių ir supanikuoju, kad dabar visi, stovintys po laiptais, mato mano pasturgalį. Po savimi bandau pasikišti juodą vilnonį sijoną, tempiu jį žemyn ant šlaunų, o kelius laikau stipriai suglaudusi. Juodas mano golfas naujas ir erzina kaklo odą. Turiu valdytis, kad nesitaisinėčiau jo kas kelias sekundes. Mielas rūbų derinys, bet atsipalaiduoti nepadeda.

– Žinau, Leina. Mes jau buvom susitikę... – prisimerkęs žvelgia į savo alų ir šiek tiek gurkšteli. Taip jo lūpos atrodo dar geriau. – Tu čia viena? – Paklausia, lyg būtų suaugėlis, kuris rado paklydusį vaiką. „Mamytė netoliese, mažute? Einam, surasim ją.“

– Viena, – patvirtinu. – O tu, Metju? – Savaiame supranta, vaikas glotniais juodais plaukais, putliomis lūpomis ir tvirto tėviško kūno sudėjimo čia atėjo ne vienas. Tokie kaip jis yra *visų* tipo.

Jis prunkšteli.

– Taip, aš irgi.

A, na, tuomet kažkas su juo labai negerai. „Visiškai tavo tipas“, – sumurkia mano vidinė sabotuotoja. „Čiaupkis“, – atšauku sau kandžiai. „Tai kodėl jis kalba su manim, o ne kuo nors kitu?“

– Tik man taip atrodo ar šiame vakarėlyje visi vieni kitus pažįsta? – Atsidūstu žvelgdama į didelę išsibarsčiusią žmonių grupę apačioje.

– Būčiau pamanęs, kad tu čia daugumą pažįsti, nes esi geriausia Klojos draugė. – Metas vėl gurkšteli alaus.

– Mmm, matai, Metju, aš nelabai dažnai kur išeinu. – Išvis niekur neinu.

– Intravertė? – klausia stovėdamas ant apatinio laiptelio ir tvirtai laikydamasis metalinio turėklo.

Krimsteliu nykščio odelę ir iškart atsimentu, kad nebesu viena, o šis įprotis kitiems visai nepatrauklus. Nervingai prunkšteliu ir abiem delnais apglėbiu savo gėrimą.

– Šiaip ne, aš – nervinga ekstravertė. Mes – reta, bet dar neišnykusi rūšis.

Metas linkteli, jo akys susiaurėja ir išoriniuose jų kampus išryškėja riestos džiaugsmo raukšlės.

– Nežinojau, kad be manęs dar tokių yra. Gyvenu pogrindy.

– Taip, mes mėgstam slėptis. – Susiverčiu likusį gėrimą ir atsistoju pasiimti dar vieno.

– Žinai, kas skanu? Vanduo su ledukais, – priduria Metas man žengiant pro jį link šaldytuvo. – Ar bandei šiandien? – balsas atsargus, lyg jaukintųsi laukinę katę. – Atnešti?

Linkteliu šypsodamasi nuo ausies iki ausies ir žvelgiu į raukšlę jo neįtikėtinai įdegusioje kaktoje, ji primena apverstą klaustuką.

– Tu dirbi lauke, Metai?

– Dirbu su Karenu. – Metas paima iš manęs stiklinę, padeda ją ant stalviršio ir atsuka man nugarą.

– Mechanikos mechanizmai man nesuprantami.

Metas per petį žvilgteli į mane ir nors nesijuokia, bet jam akivaizdžiai patiko – vos pastebimai trukteli lūpos, o akyse matau susidomėjimą.

– Dažniausiai dirbu dirbtuvėse. – Žnyplėmis įdeda kelis ledo kubelius į mano stiklinę, tada pripila vandens iš krano. „Iš krano?“ Mano mama nervingai gniaužytų savo perlų vėrinį.

– Bet tu toks įdeges...

– Toks gymis. – Paduoda man vandens stiklinę, suimu abiem rankom, nes bijau, kad kuri nors viena netinkamai atliks savo darbą, kai esu tokia apgirtusi. – Mano mama – samojietė.

„Kvaiša tu, kokio velnio klausi tokios kvailystės...“

– Turit šiaudelių, barmene? – paklausiu tikėdamasi skubiai nustumti užmarštin savo liapsusą.

Šypsodamasis ir dirbtinai vartydamas akis paima šiaudelį ir įmeta į mano stiklinę.

– Ačiū, Metju. – Šiek tiek pasilenkiu, bandydama liežuviu sugauti šiaudelį, o šis išsprūsta ir sukasi palei briauną.

– Mano vardas – Matėjus. – Tyliai sukikena ir pasikaso barzdą ties skruostu.

– Ką? – pasuku atgal prie laiptų.

– Vis vadini mane Metju... bet Metas yra Matėjaus trumpinys, – paaiškina sekdamas iš paskos.

– Atsiprašau. – Atsargiai sėduosi, kad neišlaistyčiau vandens.

– Niekio tokio. – Ranka rodo į laiptelį žemiau manojo ir klausiamai žiūri savo medaus spalvos akimis.

– Prašom, – mosteliu išraiškingai.

– Leina – tavo pilnas vardas? – klausia sėsdamasis priešais. Jo kūnas toks platus, kad vos telpa ant laipto, todėl iš dalies balansuoja ore, remdamasis į turėklą.

– Eleina, – atsakau. – Bet Eleina man niekada netiko. Nors gal reikėtų pamėginti, nauji metai, nauja tapatybė. – Stumteliu aukštyr nosimi nematomus akinius. – Laba diena, – sakau snobisku akcentu. – Aš Eleina... Trečioji. Labai malonu. – Ištiesiu glebų riešą, o jis suspaudęs lūpas švelniai spusteli man ranką.

Meto juokas prasiveržia tarsi iš vidaus. Jis gilus, sodrus ir netikėtas. Susikoncentruoju į tai, kaip jam juokiantis kilnojasi gerklė ir kaip prasiveria lūpos. *Miela*.

– Oho, ačiū, – atsako su subtilia patenkinta šypsena žvelgdamas žemyn tarp mūsų.

Pasirodo, „miela“ ištariau garsiai. Jis tiriama žiūri, tada nusisuka į vakarėlio būrį ir žvalgosi į šalis. Manau, vis dar ieško, kas už mane atsakingas.

Jis spinduliuoja lengvumą, visiškai priešingą, regis, srūvančiai jo venomis energijai. Nė viena jo kūno dalis ilgai nepabūna rami – tai kelis šokčioja, tai pėda trepsi. Bet vis dar ne visai išblėsusi šypsena turi raminantį poveikį. O kad galėčiau įsipilti jo į buteliuką lyg kvėpalų. Keli purkštelėjimai praverstų dienomis, kai smegenys atsisako bendradarbiauti.

Vis dar spoksau į jį nieko nesakydama. Man rodos, net nešišypsau, tik bukau žiūriu į jį lyg į meno kūrinį galerijoje. Bet neatrodo, kad jam nejauku. Dairosi sau po kambarį, niekur ilgiau nestabteldamas žvilgsniu.

Pabandau nusukti nuo jo žvilgsnį ir pasijuntu, lyg plaukčiau prieš srovę. Vėl atgaivinu pokalbį, kad tik nereikėtų to daryti.

– Ką nors pasižadėjai naujiems metams?

Jis ima lėtai suktis link manęs, pečiai šiek tiek pakyla ir įsitempia. Akys kelias akimirkas laksto į šonus, tada jis trukteli pečiais.

– Nelabai. Norėčiau, kad dirbtuvėms sektųsi.

Tiksliai! Čia juk Kareno draugas, su kuriuo jiedu vadovaus dirbtuvėms, kai jų nutukęs bosas išeis į pensiją. Manau, jau greitai.

– Kada su Karenu perimate vairą?

– Dėdė Remas išeina į pensiją sausio gale, tada dirbtuvės – mūsų. – Užsiverčia alaus, o žandikaulis trukteli. Kelis kartus sumirksi. Arba jis jaudinasi dėl to perėmimo, arba esu girtesnė, nei maniau, ir visai jo neperprantu.

– Nerimauji? – paklausiu.

– Truputį, – atsako subtiliai šypteldamas. – O tu?

– Pastoviai. – Išpučiu orą virpančiomis lūpomis.

– Turiu omenį, ar ką nors pasižadėjai naujiems metams? – Jo balsas skamba nuoširdžiai.

– Aš... – *Nuo ko pradėti?* – Šie metai man nebuvo patys geriausi. Daug ką... reikėtų pagerinti.

Jis papučia lūpas, bet susilaiko ir laukia, kad tęsčiau.

– Pirmiausia norėčiau būti geresnė dukra, – nykiai pradedu, bet nesu tikra, kad pajėgčiau paslėpti įtampą veide, net jei dabar būčiau blaiva. – Mama liovėsi manęs ko nors prašiusi. Norėčiau, kad vėl paprašytų.

– Ko, pavyzdžiui?

– Ji yra vieno labdaros fondo tarybos narė. Kasmet jie organizuoja iškilmingą vakarienę. Anksčiau kurdavau renginio dizainą: kvietimus, plakatus ir panašiai. O dabar ji samdo sve-timus. Neprašo manęs.

Šis pokytis įvyko prieš maždaug aštuonis mėnesius, iškart po mano pokalbio telefonu su sese. Iš kalbos išėjo, kad eisiu į vaistinę pasiimti savo vaistų nuo nerimo. Nuo tada faktiškai mama tyli. Mažiau skambina, rašo, prašo ir klausia. Vietoje to iš jos paštu gaunu lauknešėlių. Vonios burbulas su levandomis, eterinių aliejų difuzorius, savipagalbos knygos, sunki antklodė, arbata miegui... maždaug įsivaizduojate. Tai tokia greito praturtėjimo schema, tik skirta psichinei sveikatai.

Metas susimąstęs lėtai linkteli. Priimu kaip ženklą tęsti.

– Dar norėčiau dažniau paskambinti sesei. Ji nemėgsta susirašinėti, bet yra priversta tai daryti, nes aš negaliu pakęsti pokalbių telefonu, bet taip nesąžininga. – Pasikasau sprandą. – Pasiilgstu jos, – beveik sušnabždu.

– Šitas geras, pasivogsiu, – atsako Metas.

– Turi sesę? – paklausiu.

– Turiu penkias seses. – Ištuštintą buteliuką patraukia nuo veido ir stebi mane, šypsodamasis, tarsi suprastų.

– Penkias? – Iš nuostabos išsižioju. – Turi penkias seses?

– Ir tris brolius, – išsiviepęs prideda.

Skubiai dedu savo gėrimą kažkur šalia ir sau prieš veidą iškeliau abi rankas, vienos rankos penkis pirštus, kitos – tris, tada atlenkiu dar vieną už Metą.

– Jūs – devyni? – Mano balsas toks aukštas, kad beveik siekia tik šunims girdimą dažnį.

– Devyni.

– Vargšė jūsų mama! – Susijuokiu, jis irgi. Ačiū dievui, nenorėjau, kad nuskambėtų šiurkščiai. – Tavęs laukia daug skambučių, – priduriu.

– Gal tada geriau dažniau skambinsiu tėvams, – atsako Metas. – Kas dar tavo sąrašė?

– Norėčiau rimčiau žiūrėti į savo darbą. Aš... ne pati geriausia darbuotoja. Vėlai ateinu į darbą, neateinu dėl ligos, kai nesusėgu... – *formaliai*. – Atlieku viską minimaliomis pastangomis.

– Neabejoju, kad tai netiesa.

– Miela, bet tai tiesa. Įsidarbinau prieš daugiau nei metus, o žmogus, kurį pavasarį mokiau, jau buvo paaukštintas ir yra mano prižiūrėtojas. Tai technologijų įmonė, žmonės dažnai keičiasi. Erdvės augti daug, jei tik stengiesi. – Pavaizduoju, kaip lipu karjeros kopėčiomis ir nukritusi užsimušu, o Metas žiūri ir subtiliai šypsosi. Man turėtų būti gėda, bet nėra. Alkoholis veikia.

Mano dėmesį patraukia televizorius svetainėje – vakaro vedėjas kreipiasi į džiūgaujančią minią: „Iki vidurnakčio liko vos dešimt minučių, šis vakaras ištis buvo ypatingas...“ Tada dėmesys šoka prie ledukų stiklinėje, liaujuosi klausiusi ir imu stebėti, kaip ledukai šokčioja vieni apie kitus, kol smegenyse pasidaro tylu.

– Viskas gerai? – paklausia Metas, pasilenkdamas, kad pakeltų į mano žvilgsnio lauką.

– M? Taip. – Silpnai šypneliu.

Jis atsilošia ir žiūri į Kloją ir Kareną, stovinčius greta Emilės ir jos vaikinio Amoso kitoje kambario pusėje.

– Jie atrodo laimingi, – sako Metas ir susimąstęs glosto barzdą.

– Atrodo, taip, – atsakau nė nebandydama slėpti pavydo, nuo kurio suskausta gerklė.

Nesakau, kad aš nesidžiaugiu dėl Klojos, džiaugiuosi, ji verta visko, kas geriausia šiame pasaulyje. Bet kuriai savo draugei linkėčiau tokio vaikinio kaip Karenas. Jis garbina žemę, kuria ji vaikšto, ir leidžia jai šviesti, nebijodamas būti jos šešėlyje. Ir Emilė to paties verta. Jiedu su Amosu kartu dar tik kelis mėnesius, bet yra labai graži pora. Stilingi, aukšti, abu išpūdingi – jiems einant gatve žmonės atsisuka. Žinau, nes dažniausiai velkuosi jiems iš paskos kaip tikra penkta koja.

– Trys dalykai, – sako Metas, atitraukdamas mano dėmesį nuo draugų. – Dirbtuvės, skambinti tėvams ir rasti, kas į mane taip žiūrėtų. – Alaus buteliu mosteli laimingų porelių pusėn.

– Vieną? – paklausiu.

– Amžinai. – Lėtai iškvepia.

– Trylika taškų, – suskaičiuoju ir sukramtau ledo kubelį. „Prastas įprotis“, – pasakytų mama.

– Trylika?

– Žodis „amžinai“ vertas mažiausiai trylikos taškų žaidžiant „Scrabble“*, – paaiškinu.

– Dažnai žaidi „Scrabble“, Leina?

– Žaisdavau. Su tėčiu. – Sulaikytas atodūsis išsprūsta. Retai kalbu apie savo tėvą, o jei ir kalbu, tai ne su tais, su kuo bandau

* „Scrabble“ – populiarus kryžiažodžių žaidimas; už sudarytus žodžius skiriamai taškai pagal raidžių vertę. (Čia ir toliau – vert. past.)

flirtuoti. Tai ne šiaip sudėtinga tema, o tokia, kuria man iki šiol sunku kalbėti, bent jau neapsiverkiant.

– Užjaučiu, – Metas pasikaso antakį žvelgdamas žemyn tarp mūsų. Turbūt mano veidas pasakė tai, ko nesugebėjau perduoti žodžiais.

– Viskas gerai. Jau daug laiko praėjo. – Jei tiksliau, trys tūkstančiai ir keturiasdešimt dvi dienos.

– Vis tiek užjaučiu. – Meto akys ieško manųjų.

Netikėtai susidrovėjusi nusuku žvilgsnį.

– Einu dar vieno. Tu ko nors nori? – Pabarškinu vienišą ledo kubelį tuščioje stiklinėje.

– Leisk man. – Metas paima stiklinę ir pasuka į virtuvę. Nuo aukštesnio laiptelio stebiu jį judant. Pasisukęs pralenda pro siaurą tarpelį tarp žmonių, susibūrusių prie virtuvės salos, ir pildamas mums gėrimus su jais šnekučiuojasi. Negirdžiu, ką sako, bet girdžiu jo juoką, kai vėl šonu pro juos pralindęs keliauja atgal.

Žvilgtelį į telefono laikrodį – keturios minutės iki vidurnakčio.

– Ačiū. – Iš jo rankų paimu stiklinę gaivaus vandens.

– Dar kas nors yra tavo sąrašė? – Meto žvilgsnis sutikęs manąjį suminkštėja. – O gal jau su kuo nors susitikinėji?

Prunkšteliu.

– Ne, mergina, su kuria pastaruoju metu leisdavom laiką, nutraukė santykius, kai susirado turtingą rėmėją. – Visai jos nesmerkiu. – Bet taip, dar vienas punktas sąrašė yra. Norėčiau būti geresnė draugė.

– Kaip tai?

– Na, turbūt turėčiau padėti planuoti vestuves? Jaučiu, Kloja neprašo, nes... na... – atsidūstu. – Ji žino, kad mano dalį padarys Emilė. – Įkvepiu, krūtinė stipriai pakyla.

– A taip, vestuvės. Vis pamirštu. Sparčiai artėja. – Metas žvilgteli į mūsų draugus. – Turbūt ir man reikėtų kažką daryti? Ką įprastai pabroliai daro?

Trukteliu pečiais.

– Manau, jums ramu iki pat paskutinės savaitės prieš vestuves.

– Taip, bet vis tiek... įtrauksiu į sąrašą. – Metas krenkšteli ir greitai žvilgteli į laikrodį. Tada kilsteli stiklinę ir palinki: – Už naujus metus, naujus šansus, naujas pamokas ir... naujus draugus.

– Kad paskambinčiau šeimai ir nemirčiau viena, – šypsodamasi kilsteliu stiklinę.

– Kad sektųsi darbe ir paimtume vadžias į savo rankas, – atsako garsiau ir vėl sudaužiamė stiklines.

– Į tavo sveikatą, Matėjau. – Palinkstu į priekį ir mirktelio akį.

– Į tavo sveikatą, Eleina. – Atkartoja mano judesius, ir jauduliui užplūdus sukandū apatinę lūpą, tramdydama kvailą šypsnį.

Stiklinės dzingsi viena į kitą, mūsų žvilgsniai susitinka ir stabteli.

– Žinai, tu irgi miela, – žvilgsniu perbėgdamas mano veidą taria Metas. – O gaila. – Atsilošęs vėl atsiremia į turėklą.

– O gaila? – sudvejojusi paklausiu. Ką tai reiškia? Miela, bet nestabili? Miela, bet ne mano tipo? Miela, bet išprotėjusi?

Jis sustingsta, lyg būtų ką netinkamo pasakęs. Antakiai kilsteli iš sumišimo ir tik tada man dingteli, kad paminėjau, jog mane neseniai metė moteris.

– Aš bi... – mane nutraukia vakarėlio svečiai – garsiai skaičiuoja dešimt sekundžių iki vidurnakčio. Aplink mus pratrūksta tikras chaosas, bet viskas tarsi susilieję fone. Mano dėmesys – tunelinis, žvelgiu tiesiai į Metą. Jis toks ramus. Tvirtas. Žiūri į mane neperprantamu žvilgsniu.

– Devyni, aštuoni, septyni... – skanduoja draugai.

– Mane domina visi, – sakau kiek per garsiai ir pajuntu kvailą gėdą dėl savo skubėjimo jam pranešti, kad yra tinkamas kandidatas. Nors šiame lizdelyje niekas mūsų negirdi, rausdamas žvilgteliu per petį.

– A... – tarsteli ir vėl pritraukia mano dėmesį. Ranka persibraukia barzdą ir burną, bet matau slepiamą šypsena. Patraukia ranką nuo burnos link sprando ir šiek tiek palenkia galvą, lyg masažuotų skaudamą raumenį. Visą laiką šypsosi žvelgdamas žemyn tarp mūsų.

Nesusilaikau irgi nenusišypsojusi. Sutrikusi – tokia šypsena, kurios negali nuslėpti, nes kažkieno džiaugsmas apėmė tave.

– Trys, – skanduojame kartu su visais. Nosį kutena, o jo gerklė virpa, kai nuryja seiles.

– Du. – Metas giliai įkvėpia ir jo krūtinė pakyla, o man apskritai nepavyksta įkvėpti.

– Vienas. – Ant šlaunų ištiesta jo ranka krūpteli, o aš tvardausi, kad ant jos neuždėčiau savosios.

– Su Naujaisiais Metais! – šaukia minia, tik ne mes.

Vuvuzelų ir pokšninčio konfeti garsai užpildo kambarį, reaguodama į garsų pliūpsnį atsisuku per petį. Porelės puola vieni prie kitų lyg medžiojantys vilkai. Pažvelgiu į nuo lubų lėtai besileidžiančius konfeti.

Kai vėl atsisuku į Metą, šis spokso į mane, o jo smalsios akys susiaurėja, kai tarp mūsų leidžiasi paklydęs sidabrinis konfeti blizgutis.

– Su Naujaisiais Metais, Leina, – ištaria šypsenai blankstant.

Atrodo nusivylęs. Kažkodėl man tai labai nepatinka. Aki mirksniu priimu sprendimą ir paleidžiu vėjais visą savo atsargumą. Gėrimą pasidedu šalia ant laipto ir delnais suimu jo skruostus, suspausdama veidą, kaip daugybę kartų esu dariusi Klojos mažylei.

– Su Naujaisiais Metais, – sakau ir prisitraukiu jo veidą arčiau, o jo sučiauptos lūpos prasiveria juoktis, tada paliečia manąsias.

Kai tvirtas jo delnas nusileidžia man ant žandikaulio, pasi dedu prisilietimui. Ranka vėsi nuo šaltos stiklinės, o šiurkštūs pirštų galiukai liečia smilkinius. Mano delnai suminkštėja, o su jais – ir jo lūpos. Buvau visiškai teisi. Tai tokios lūpos, į kurias galima *įsisupti*.

Taip atsidavus saldžiausiam gyvenime bučiniui praeina kelios sekundės. Laikas sulėtėja – konfeti aplink mus, regis, sklando ore, o ne leidžiasi, aplinkiniai balsai prislopsta, o „Auld Lang Syne“* tįsta lyg puse greičio leidžiama plokštelė.

Atsitraukimas nuo Meto lūpų – tarsi šiurkštus priminimas, kad pasaulis nėra toks ramus. Vakarėlis tęsiasi, o būti apsupta žmonių ir triukšmo aš visai nenoriu.

Mes vėl įsitaisome ant laiptų. Mano pulsas siautėja, o drugeliai pilve duodasi kaip niekada anksčiau. Nejučia nykščiu perbraukiu apatinę lūpą. Ji šilta ir tvinksi. Kai pamatau, kad Metas mane stebi, žaismingai išsisuku – ta pačia ranka už ausies nubraukiu plaukus. Jis krenkšteli, norėdamas prašnekti, bet aš dairausi, kaip greičiau pabėgti, o ne kaip daugiau pasikalbėti.

Buvau su daug žmonių – bučiavau daugybę, bet niekada po to nesijaučiau susidrovėjusi. Tarsi dalis manęs būtų buvusi apnuoginta tą akimirką, kai mūsų lūpos išsiskyrė. Man tai nepatinka. Nė kiek.

„Namo“, – reikalauja nerimas. „Pritariu“, – atsakau jam.

Atsistojusi kilsteliu smakrą, bandydama Metą apeiti neužkliūdama.

* „Auld Lang Syne“ – tradicinė škotų daina, anglakalbėse šalyse dainuojama palydint senuosius metus.

– Išėini? – Metas pažvelgia į mane liūdnomis šuniuko akimis, lėtai stodamasis man pro jį einant. Kylantis kaltės jausmas dilgina, bet greitai jį nuslopinu.

„Dar sutiksi jį. Juk turbūt geriau nesivesti namo draugės draugo. Bus sunku ignoruoti žmogų, kurį daugybę metų ateityje sutiksi gimtadieniuose.“

– Laikas pradėti naują gyvenimą, Matėjau. – Žaismingai trukteliu pečiais. Lyg niekur nieko, visai nepaveikta, nesutrikdyta. – Nėra geresnio laiko nei dabar.

Jis linkteli, o mandagią jo šypseną smelkia sumišimas.

– Ką gi, sėkmės.

Pažvelgiu sau per petį, dar kartą juo pasigrožėdama, ir linkteliu.

– Ir tau.

„Sudie, lūpos. Jūsų pasiilgsiu labiausiai.“